

Sygn. akt IV P 222/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie Wydział IV Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia SR B. G.

Protokolant: Wiesława Rudzka

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 roku w Belchatowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko Z. M. prowadzącemu działalność gospodarczą
pod nazwą (...)T. (...)W. w B.

o wynagrodzenie za pracę i sprostowanie świadectwa pracy

- 1. oddala powództwo;**
- 2. nie obciąża powoda M. M. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego Z. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)T. (...)W. w B.;**
- 3. przyznaje radcy prawnemu R. M. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Belchatowie kwotę 3.431,70 zł (trzy tysiące czterysta trzydzieści jeden złotych siedemdziesiąt groszy) – w tym podatek VAT w wysokości 23% - tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi M. M. z urzędu.**

Sygn. akt IV P 222/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 maja 2015 roku, skierowanym przeciwko Z. M., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...)T. Z. M. w B., powód M. M. wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 11.984 zł tytułem wynagrodzenia za pracę i diet za okres od 16.07.2014 roku do 7.04.2015 roku. Powód wnosił także o zasądzenie odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia od poszczególnych, wymienionych w pozwie kwot.

W uzasadnieniu pozwu M. M. wskazał, że od sierpnia 2014 roku pracodawca nie wypłacał mu pełnego wynagrodzenia za pracę, wypłacał tylko symboliczne zaliczki. W związku z tym powód w dniu 7 kwietnia 2015 roku złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z winy pracodawcy, dołączając wniosek o zapłatę wynagrodzenia.

W kolejnym w pozwie z dnia 11 maja 2015 roku M. M. wystąpił przeciwko Z. M., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...)T. Z. M.

w B. z żądaniem sprostowania świadectwa pracy poprzez zamieszczenie zapisu, że umowa o pracę została rozwiązana przez pracownika na podstawie art. 55 § 1 kp. Powód wnosił także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu M. M. wskazał, że w związku

z nieterminowym wypłacaniem wynagrodzenia przez pozwanego, oświadczeniem z dnia 7 kwietnia 2015 roku rozwiązał z nim umowę

o pracę. Następnie w dniu 16 kwietnia 2015 roku otrzymał przesyłką poleconą świadectwo pracy z dnia 14 kwietnia 2015 roku, w którym jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę podano winę powoda – art. 52 § 1 kp. Powód nie zgadzając się z takim świadectwem pracy w dniu 21 kwietnia 2015 roku wysłał przesyłką poleconą wniosek o sprostowanie świadectwa pracy. W związku z nie odebraniem przesyłki przez pozwanego wystąpił na drogę sądową. Sprawa została zarejestrowana za numerem IV P 223/15.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w B. połączył sprawy z obu powództw M. M. przeciwko Z. M., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...)T. Z. M. w B.

w celu łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia i prowadził je dalej pod wspólną sygnaturą akt IV P 222/15.

W toku procesu strony, reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. został zatrudniony przez Z. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)T. w B. od dnia 16 lipca 2014 roku na stanowisku montera wentylacji w pełnym wymiarze czasu pracy. Umowa została zawarta na okres próbny do 15.10.2014 roku i rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 23 września 2014 roku.

/dowód: umowa o pracę, wniosek o rozwiązanie umowy, świadectwo pracy – w aktach osobowych powoda/

Następnie M. M. został ponownie zatrudniony u pozwanego Z. M. od dnia 13 października 2014 roku. Umowa została zawarta na czas określony do 31 grudnia 2019 roku. Według tej umowy powód został zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu za wynagrodzeniem w wysokości 840 zł, tj. połowy najniższego wynagrodzenia. W rzeczywistości M. M. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód prosił pozwanego, aby jego zatrudnienie zostało w umowie określone w wymiarze 1/2 etatu, bowiem miał zajęcia komornicze z tytułu zaległych alimentów i nie posiadałby środków na utrzymanie. Pozwany zgodził się na prośbę powoda. W listach płac wykazywane było wynagrodzenie z tytułu pracy w wymiarze 1/2 etatu, które powód kwitował. Za pracę w pozostałym zakresie (1/2 etatu) powód otrzymywał wynagrodzenie bezpośrednio. Nie było ono ujmowane w listach płac i powód nie kwitował jego odbioru.

/dowód: umowa o pracę – akta osobowe powoda, zeznania pozwanego Z. M. – k. 139-140 w zw. z k. 167, k. 167-168, zeznania świadka T. M. – k. 166-167; listy płac z dowodami przelewu – k. 171-190/

Część wynagrodzenia pozwany wypłacał powodowi w formie zaliczek. Z. M. pokrył także część kosztów najmu mieszkania powoda. Zdarzało się, że pozwany wypłacał pracownikom wynagrodzenie z opóźnieniem.

/dowód: zeznania pozwanego Z. M. – k. 139-140 w zw. z k. 167, k. 167-168, zeznania świadka G. U. – k. 141/

Przed Ś. Wielkanocnymi powód zadzwonił, że więcej do pracy nie przyjdzie, używając przy tym wulgarnych słów. W dniu 8 kwietnia 2015 roku M. M. wysłał pozwanemu przesyłką poleconą oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy datowane 7 kwietnia 2015 roku. Jako przyczynę rozwiązania umowy wskazał ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku przez pracodawcę, tj. wielokrotnego nie wypłacania w terminie wynagrodzenia za pracę, ostatnio za miesiąc marzec 2015 roku. Wraz z oświadczeniem przesłał wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 3.200,00 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę za okres od 1 września 2014 roku do 31 marca 2015 roku. Przesyłka z pismami została odebrana przez pozwanego w urzędzie pocztowym w dniu 20 kwietnia 2015 roku.

/dowód: oświadczenie – k. 7, wezwanie do zapłaty – k. 8, potwierdzenie nadania i odbioru – k. 9; zeznania świadka T. M. – k. 166-167 /

Od 7 kwietnia 2015 roku M. M. nie stawiał się do pracy. Oświadczeniem z dnia 13 kwietnia 2015 roku Z. M. rozwiązał z powodów umowę o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę wskazał ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych, tzn. nieobecność nieusprawiedliwioną od dnia 7 kwietnia do 13 kwietnia 2015 roku oraz próbę wyłudzenia pieniędzy. Oświadczenie wraz ze świadectwem pracy zostało przesłane powodowi pocztą. W tym świadectwie pozwany wskazał jako podstawę rozwiązania stosunku pracy art. 53 § 1 kp. W dniu 14 kwietnia 2015 roku pozwany przesłał powodowi drugie świadectwo pracy w którym wskazał, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na podstawie art. 52 pkt 1 kp. Wraz ze świadectwem pozwany przesłał pismo informujące o jego sprostowaniu.

/dowód: oświadczenie – k. 48; świadectwa pracy – k. 49, 51; pismo o sprostowaniu świadectwa – k. 50; zeznania świadka T. M. – k. 166-167/

W dniu 21 kwietnia 2015 roku powód skierował do pozwanego przesyłką poleconą wniosek o sprostowanie świadectwa pracy, doręczonego mu 16 kwietnia 2015 roku. Powód wnosił o sprostowanie daty rozwiązania stosunku pracy z dnia 13 kwietnia 2015 roku na

7 kwietnia 2015 roku oraz zmianę podstawy rozwiązania umowy z art. 52 § 1 kp na art. 55 § 1 kp. Pozwany nie odebrał tej przesyłki.

/dowód: wniosek o sprostowanie – k. 22, potwierdzenie nadania – k. 23/

W maju 2015 roku w zakładzie pozwanego została przeprowadzona kontrola przez Państwową Inspekcję Pracy, która w wystąpieniu z dnia 26 maja 2015 roku nakazała pozwanemu uregulowanie świadczeń wobec pracowników. Po dokonaniu wyjaśnień pozwany dokonał na rzecz powoda wyrównania wynagrodzenia, wypłaty ekwiwalentu z urlopu oraz ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej. Pozwany odprowadził także składki do ZUS od wynagrodzenia powoda za 1/2 etatu nie ujętą w umowie o pracę.

/dowód: wystąpienie PIP wraz z wyjaśnieniami – k. 52-59; potwierdzenia transakcji i deklaracje rozliczeniowe – k. 148-152v/

Zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający dla potrzeb wydania rozstrzygnięcia. Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań pozwanego Z. M., świadków T. M. i G. U., a także na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy i zawartych w aktach osobowych powoda.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pozwanego i świadków. Zeznania te korespondują ze sobą i znajdują potwierdzenie w treści dokumentów.

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód M. M. dochodził od pozwanego Z. M. kwoty 11.984,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę i diet za okres od 16.07.2014 roku do 7.04.2015 roku. Powód wnosił także o zasądzenie odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia od poszczególnych, wymienionych w pozwie kwot. M. M. domagał się także sprostowania świadectwa pracy w zakresie podstawy jego rozwiązania.

Przepis art. 6 kc wskazuje, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z treścią powołanego przepisu na powodzie ciąży obowiązek wykazania, że nie otrzymał on należnych świadczeń od pozwanego, wynikających ze stosunku pracy. M. M. nie przedstawił dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Tymczasem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że pozwany wypłacił powodowi wszystkie należności wynikające ze stosunku pracy. Wynika to nie tylko z zeznań pozwanego Z. M. i świadka T. M., ale także

z dokumentów w postaci list płac i potwierdzeń dokonania przelewów. Zeznaniami pozwanego nie przeczy okoliczność, że odbiór przez powoda części wynagrodzenia nie został potwierdzony podpisem. Pozwany w sposób wiarygodny wyjaśnił tę okoliczność, która znalazła także potwierdzenie w treści oświadczeń złożonych do PIP, a także w zeznaniach świadka T. M.. Przy tym twierdzenia powoda, co do braku wypłaty wynagrodzenia oraz jego wysokości nie tylko nie zostały udowodnione, ale także są niewiarygodne. M. M. w pozwie

z dnia 11 maja 2015 roku dochodził kwoty 11.984,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę i diet za okres od 16.07.2014 roku do 7.04.2015 roku, a w piśmie z dnia 7 kwietnia 2015 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3,200,00 zł tytułem wynagrodzenia za okres od 1 września 2014 roku do 31 marca 2015 roku. Nie wypowiedział się w tym piśmie na temat diet. W oświadczeniu z dnia 7 kwietnia 2015 roku dotyczącym rozwiązania stosunku pracy napisał z kolei, że przyczyną rozwiązania umowy jest wielokrotne niewypłacenie wynagrodzenia za pracę w terminie, ostatnio za miesiąc marzec 2015 roku. Dodatkowo w pozwie powód dochodził odsetek od wyszczególnionych kwot, przy czym nie sprecyzował dlaczego określił je na daną wysokość i z jakiego tytułu są to kwoty. Pomiędzy pozwem i pismami powoda kierowanymi do pozwanego są rozbieżności, które w żaden sposób nie zostały przez niego wyjaśnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 80 kp oddalił powództwo w tej części.

Powód wystąpił również z żądaniem sprostowania świadectwa pracy w części dotyczącej podstawy rozwiązania stosunku pracy, poprzez wpisanie w miejsce art. 52 § 1 kp prawidłowego art. 55 § 1 kp.

Zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy

o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

W przedmiotowej sprawie powód dochował trybu określonego w powołanym przepisie, wystąpił do pozwanego pracodawcy

z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy. Ponieważ pracodawca nie odebrał przesyłki z wnioskiem, skierował pozew do Sądu.

Jednakże powództwo w tym zakresie także jest nieuzasadnione. Zgodnie z treścią art. 61 § 1 kc w zw. z art. 300 kp oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej

w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Oznacza to, że oświadczenie woli wywiera jakiegokolwiek skutki prawne z chwilą dojścia do adresata. „Pisemne oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia nie musi wskazywać terminu ustania stosunku pracy, ponieważ skutek ten następuje zawsze w dacie dojścia oświadczenia do adresata w sposób umożliwiający mu realne zapoznanie się z jego treścią” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2007 r., II PK 158/2006, L..pl nr (...)).

W przedmiotowej sprawie oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem bez wypowiedzenia zostało mu doręczone

w dniu 16 kwietnia 2015 roku, co wynika z treści w wniosku powoda

o sprostowanie świadectwa pracy. M. M. w tym wniosku określił datę odebrania świadectwa, z którym doręczono mu również oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy. Oświadczenie to zostało doręczone powodowi wcześniej niż oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy o pracę pozwanym. Jak wynika z potwierdzenia nadania

i odbioru przesyłki zawierającej to oświadczenie, pozwany odebrał oświadczenie w dniu 20 kwietnia 2015 roku. Dlatego też nie mogło ono odnieść skutku w postaci rozwiązania umowy o pracę przez powoda

w trybie art. 55 § 1¹ kp, bowiem stosunek pracy pomiędzy stronami został wcześniej rozwiązany przez pozwanego w trybie art. 52 kp.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 97 § 2¹ kp oddalił powództwo.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd postanowił nie obciążać powoda kosztami postępowania. Sąd uznał, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek nakazujący takie rozstrzygnięcie, bowiem według treści oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania powód nie posiada majątku i nie pracuje.

Wysokość wynagrodzenia dla pełnomocnika powoda, ustanowionego z urzędu Sąd ustalił na podstawie przepisów § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 oraz w zw. z § 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 t.j.). Biorąc pod uwagę nakład pracy pełnomocnika oraz ilość terminów rozpraw Sąd przyznał mu wynagrodzenie w wysokości 150% stawki minimalnej.